

ΑΡ.ΠΡΩΤ.: 8/26.03.2020

Αθήνα, 26/03/2020

**ΘΕΣΕΙΣ- ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΣΕΠΟΧ ΕΠΙ ΤΟΥ ΣΧΕΔΙΟΥ ΝΟΜΟΥ
«ΕΚΣΥΓΧΡΟΝΙΣΜΟΣ ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝΤΙΚΗΣ ΝΟΜΟΘΕΣΙΑΣ»**

1) Ως γενική παρατήρηση επί του Κεφ. Α :ΑΠΛΟΠΟΙΗΣΗ ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝΤΙΚΗΣ ΑΔΕΙΟΔΟΤΗΣΗΣ (Τροποποιήσεις του ν. 4014/2011 (Α' 209) ο ΣΕΠΟΧ θεωρεί ότι με το επιχείρημα της συντόμευσης και απλούστευσης των διαδικασιών αδειοδότησης επιχειρείται η περαιτέρω απορρύθμιση του περιβάλλοντος Αυτό προκύπτει από :

- την ανασύνθεση των Συμβουλίων Περιβαλλοντικής Αδειοδότησης από τα οποία αποκλείεται πλέον η συμμετοχή υπηρεσιών με αντικείμενο την προστασία/ διαχείριση φυσικών πόρων (δάση, νερά, γεωργική γη) και οι επιθεωρητές περιβάλλοντος, ενώ διατηρούνται οι εκπρόσωποι αναπτυξιακών/ τομεακών υπουργείων, που εμπλέκονται στην αδειοδότηση των υπό αξιολόγηση έργων,
- τη μείωση των χρόνων παροχής γνωμοδοτήσεων που, λόγω της σημαντικής υποστελέχωσης των σχετικών υπηρεσιών, οδηγεί μονοδιάστατα είτε σε θετικές γνωμοδοτήσεις – λόγω άπρακτων προθεσμιών – είτε/και στην εκχώρηση αρμοδιοτήτων του κράτους στον ιδιωτικό τομέα.

2) Ο ΣΕΠΟΧ θεωρεί ότι η ιστορικά ελλιπής ενεργοποίηση και συντονισμός κεντρικών μηχανισμών, όπως η Γεν. Γραμματεία Περιβάλλοντος, η 'Επιτροπή Φύση 2000, οι κεντρικές περιβαλλοντικές υπηρεσίες για την παροχή κατευθύνσεων πολιτικής, δεν αντιμετωπίζονται με τη δημιουργία ενός ακόμη ένα νέου, υβριδικού συστήματος διαχείρισης των Περιοχών NATURA 2000 σε κεντρικό και τοπικό επίπεδο, που άσκοπα προσθέτει νέο διοικητικό βάρος και απομειώνει τον αποκεντρωτικό, συλλογικό και ευέλικτο χαρακτήρα των υφισταμένων δομών. Ο ΣΕΠΟΧ θεωρεί ότι επιβάλλεται να εξασφαλίζονται για τις Προστατευόμενες Περιοχές η τοπική διάσταση, η συμμετοχή, η αποκέντρωση, η λειτουργικότητα, η ευελιξία για τη διαχείρισή τους. Ακριβώς για το λόγο αυτό πρέπει οι Προστατευόμενες Περιοχές να διαθέτουν θεσμική οντότητα και αυτονομία, δηλαδή νομική προσωπικότητα, εποπτευόμενες από το θεματικά αρμόδιο υπουργείο, ΥΠΕΝ, ώστε να διασφαλίζεται η ιδιαίτερη ταυτότητα κάθε Προστατευόμενης Περιοχής.

3) Αναφορικά με τις χρήσεις γης στις Προστατευόμενες Περιοχές (άρθρα 46 & 47), ο ΣΕΠΟΧ θεωρεί ότι οι Ειδικές Περιβαλλοντικές Μελέτες (ΕΠΜ) ή Ειδικές Χωροταξικές Περιβαλλοντικές Μελέτες (ΕΧΠΜ) όπως θα έπρεπε να ονομάζονται, καθορίζουν τις όποιες κατάλληλες χρήσεις στις Προστατευόμενες Περιοχές καθώς και το είδος και τον αριθμό των ζωνών. Επίσης, οι ζώνες και οι χρήσεις θα πρέπει να επιλέγονται από αυτές που υπάρχουν

κάθε φορά στη νομοθεσία και θα καθοριστούν από τη μελέτη η οποία επιβλέπεται παρακολουθείται, ελέγχεται, και τελικά εγκρίνεται από το ίδιο το ΥΠΕΝ. Η γενική θεσμοθέτηση τεσσάρων αυστηρά καθορισμένων ζωνών δεν ευσταθεί και δεν αιτιολογείται δεδομένου ότι κάθε Περιοχή Προστασίας φέρει ιδιαίτερα και διαφορετικά χαρακτηριστικά τα οποία απαιτούν αντίστοιχα εξειδικευμένη αντιμετώπιση.

Όσον αφορά συγκεκριμένα στην τροποποίηση του ΠΔ 59/2018 για τις κατηγορίες χρήσεων γης επισημαίνονται τα εξής:

- Ο ΣΕΠΟΧ αμφισβητεί τη σκοπιμότητα προσθήκης νέων ειδικών χρήσεων, η οποία γίνεται χωρίς μεθοδολογική συνέπεια και λογική όπως, έργα, κατασκευές (σε κοινόχρηστους χώρους), μνημεία και αρχαιολογικές ζώνες που αίφνης χαρακτηρίζονται ως ειδικές χρήσεις.
- Θεωρεί επίσης άκρως προβληματική και διαφωνεί με την προσθήκη των κοινόχρηστων χώρων στις ειδικές κατηγορίες χρήσεων γης παρά τη σχετική πρόβλεψη στο ισχύον ΠΔ για ένταξη τους σε όλες τις επιμέρους γενικές χρήσεις/ ζώνες, με αποκλειστικό σκοπό την εξαίρεση τους από τις ζώνες παραγωγικών δραστηριοτήτων (βιομηχανία/ εμπόριο) και τουρισμού,
- Ταυτόχρονα, οι καλύψεις χρήσεων γης (δάση, αλυκές, βιότοποι) – με την ένταξη των οποίων συμφωνούμε – εντάσσονται στις αγροτικές εκμεταλλεύσεις - εγκαταστάσεις αντί να συγκροτούν, σύμφωνα με τη βασική τους λειτουργία, μια ξεχωριστή κατηγορία, όπως, «φυσικοί πόροι» .
- Σε ό,τι αφορά στις χρήσεις γης στις προστατευόμενες περιοχές, ο οριζόντιος καθορισμός, και ένταξη στο πδ των χρήσεων γης, των ‘ζωνών προστασίας’ και, κυρίως, του περιεχομένου τους (δηλ. το εύρος των επιτρεπόμενων ειδικών χρήσεων) δεν αποτελεί απλά ζήτημα διαμόρφωσης «κοινής ονοματολογίας» μεταξύ περιβαλλοντικού και χωρικού σχεδιασμού, όπως υποστηρίζεται στην αιτιολογική έκθεση. Αντίθετα, η πρόβλεψη αυτή επιβάλλοντας μια οριζόντια, πολεοδομική θεώρηση που αγνοεί τον ιδιαίτερο χαρακτήρα και ανάγκες αυτών των περιοχών τελικά ακυρώνει τη δυνατότητα των Ειδικών Περιβαλλοντικών Μελετών να καθορίζουν τις χρήσεις γης στις περιοχές προστασίας. Επιπλέον η προσέγγιση αυτή, σε αναντιστοιχία με τον δηλωμένο στόχο για διαμόρφωση ζωνών κλιμακούμενης προστασίας, δεν ενισχύει την προστασία των ΠΠ από τη δόμηση, αντίθετα προωθεί την κλιμάκωση της οικιστικής ανάπτυξης εντός αυτών των ζωνών.

Στη βάση αυτή, ο ΣΕΠΟΧ δηλώνει την αντίθεση του με την τροποποίηση του ισχύοντος Π.Δ 59/2018 για τις κατηγορίες χρήσεων γης, η οποία θα πρέπει να γίνει, εφόσον κριθεί αναγκαία, με την έκδοση νέου Π.Δ.

- 4) Ως προς τις λοιπές Προστατευόμενες Περιοχές (άρθρο 46), ο ΣΕΠΟΧ θεωρεί ότι ουσιαστικά απομειώνεται η προστασία τους, όπως προκύπτει από: α) την πρόβλεψη για «δυνατότητα φιλοξενίας δραστηριοτήτων βιώσιμης ανάπτυξης» στα Εθνικά Πάρκα η οποία δεν ορίζεται μεν, ωστόσο, περιλαμβάνει δυνητικά όλο το εύρος των γενικών και ειδικών (αστικών) χρήσεων γης του ΠΔ 59/2018, β) την κατάργηση της ισχύουσας πρόβλεψης για μη δυνατότητα υπαγωγής έκτασης του Καταφυγίου Άγριας Ζωής σε πολεοδομικό και ρυμοτομικό σχεδιασμό, καθώς και του περιορισμού για τη δημιουργία ΠΟΤΑ σε Περιοχές Προστασίας. Επίσης θεωρείται αρνητικό το γεγονός ότι καταργείται η μέχρι τώρα

υφιστάμενη δυνατότητα χαρακτηρισμού των κατηγοριών Προστασίας της Φύσης και Περιφερειακά Πάρκα.

5) Το νομικό εφεύρημα των «οικιστικών πυκνώσεων», των άτυπων και αυθαίρετων οικισμών, που σημειώνονται με μωβ περίγραμμα και εξαιρούνται από τους δασικούς χάρτες- το οποίο επί της ουσίας επιβραβεύει την αυθαίρετη δόμηση σε δάση και δασικές εκτάσεις, έχει δικαστικά καταρρεύσει καθώς με σαφέστατη απόφαση του Συμβουλίου της Επικρατείας, έχει κριθεί αντισυνταγματικό. Το νομοσχέδιο επαναφέρει, δυστυχώς, την απαράδεκτη αυτή ρύθμιση αγνοώντας το ιδιοκτησιακό καθεστώς και παραπέμποντας το θέμα για να το αντιμετωπίσουν οι επόμενες γενιές σε 30 χρόνια, αντί να επιταχύνει την κύρωση των δασικών χαρτών και την ολοκλήρωση του δασολογίου, βάζοντας τέλος σε κάθε αυθαίρετη επιβουλή επί της δασικής γης.

6) Αναφορικά με το άρθρο 64, ο ΣΕΠΟΧ το θεωρεί αδικαιολόγητο και είναι ακατανόητο γιατί θα πρέπει από εδώ και στο εξής να χρηματοδοτούνται οι συνδέσεις με το αποχετευτικό δίκτυο από δημόσιους και κοινοτικούς πόρους και όχι από τους ιδιοκτήτες. Οι πόλεις και οικισμοί έχουν εξαιρετικά μεγάλες ανάγκες ανάπλασης και αναβάθμισης του δομημένου και φυσικού περιβάλλοντός τους και προς αυτές πλέον θα πρέπει να κατευθύνονται οι χρηματοδοτικοί πόροι.

